

Kanatan Dünlerin Anısına

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Nisan 2016

Temkinli bir aşkın mabet kıldığı en istikrarsız yalnızlık;
Ötelenmiş vicdanlardan damıttığım o sızıntı kadar
Beyhudeyim ve nasıl da esaretinde,
Kör kuyuların pervazında en asil sıradanlık ki
Miğfer kıldığım gözyaşından arda kalan;
Nirengi noktası gönlün şu bilinmezlikteki
Çırpınışı...

Bir gölgeden mi ibaretim yoksa ya da
Bir kırlangıcın kanatlarında erdiğim hidayetken
Yoksunluk addedilen o elemden mütevellit
Bir iç çekiş, bir serzeniş
Ve ardından rahmet dilediğim o vazgeçiş.

Kırık, nazenin belki de unutulmuş;
Belirsiz, sıra dışı ne çok terk edilmiş.
Okuduğum surelerde asılı kaldığım,
Pervasızca azarlandığım,
Boş bir çerçeveden akan onca hatırat
Yine yüreğin tekerinde kaybolmuşluğum.
Nüktedan bir yoksunluk benimki;
Varlığımın tecellisi ikna olduğum en derin vazgeçiş.

Bir hezeyandan kanatan dünlerin anısına
Ödünç aldığım tüm pervasızlığı soluklandığım
İbresi yoktan yana bir varlık
Tümünden gelen bir coşku kadar durağan bir ömrün
En aykırı ihbarı yine yarınlara dokunan.

Bir tebessüm belli ki büyüsü ömrün
Ki anlık bir sarkaçta yetim düşen ölü imgelerin
Batılında saklı tuttuğum tek bir katresini bile
Değişmezken ölü bir öfkeye.

Kırdım rotasını zalimce

Ama kıramadım hiçbir zinciri eklediğim bir bir
Gıyabında kâfir ne çok gözyaşı.
Bir edimden ibaret şu sillesi yad ettiğim dünlerin
Ki en kıdemli yolculuk kadar isyanı yüklediğim
Bilinmezin niyazında saklı tuttuğum adım
Ve adımladığım gönül yorgunu o büyülü aşktan
Rehin aldığım kırık bir hüzün kadar ömrü yiyip bitiren.

Bil mukabil ey kader,
Ne de olsa en sefil tınısıyım
Şu yoldan çıkmışlığın patavatsızlığında
Aykırı bir düş kadar düşkün olduğum pervazında
Aşkın, aşka âşık bir faninin yüzü suyu hürmetine.